

ikke vilde gaa tilbage. Nu har jeg vel hist og her set Formodninger om, at Loldindtægterne vilde gaa tilbage, og man har støttet dette paa to Grunde, dels paa den almindelige Grund, at der viser sig en større Pengetnaphed og mindre Kjøbelyst og deslige, Noget, som det imidlertid er meget vanskeligt at føre Bevis for, navnlig i hvilket Omfang det er Tilfældet, og hvilken Virkning det har. Den høitærede Minister bemærkede selv, at Forbrugen er en upaaklideligt Barometer, og det giver jeg ham Ret i. Vigtigere og paalideligere er det at se hen til den Indtægt, der har været i indværende Finantsaar, og det er da ganske sandt, at der i den forløbne Del af Finantsaaret har været en Mindreindtægt for Loldindtægternes Vedkommende. Hidtil har det kun været mig bekjendt, hvor stor denne Mindreindtægt har været for de fem første Maaneder af Finantsaaret, nemlig fra den 1ste April til den 1ste September d. A., i hvilket den har været 403,000 Kr. Nu hører jeg den høitærede Minister, at den for de forløbne 7 Maaneder — jeg antager, at det var en Fortællelse for 6 Maaneder — er 350,000 Kr., men denne Mindreindtægt er kun tilfyneladeude, og det undrer mig, at den høitærede Minister har kunnet tage dette Tal, uden at prøve det nærmere, og uden at undersøge, hvorledes det er kommet frem. Aarsagen til den Mindreindtægt af Loldindtægterne, der har været i den forløbne Del af Finantsaaret, er Ophævelsen af Suffertoldloven af 1871. Den udløb som bekjendt den 1ste April 1875, og som Følge deraf blev den Beholdning, som Raffinaderierne havde, og for hvilke de ellers havde 5 Fjerdingaars Kredit, enten ganske eller for en væsentlig Del fortløbet strax. Det gav i det første Fjerdingaar 1875 en meget betydelig Merindtægt, og som Følge deraf var Loldindtægten af Suffret i hele den øvrige Del af Finantsaaret 1875—76 betydelig mindre, end den ellers pleier at være, og der var endogsaa i flere Maaneder af dette Finantsaar en Tilbagegang, medens der dog i det Hele taget vedblev at være nogen Fremgang. Men Fremgangen i de 11 Maaneder af Finantsaaret 1875—76 var ikke mere end halv saa stor, som den var i den ene Maaned April. Dette extraordinære Forhold kunde selvfølgelig ikke gjentage sig i det næste Aar. I det næste Aar har April været ordinær eller knap engang ordinær, hvorimod i de øvrige Maaneder Indførselen og Loldberigtigelser med Fradrag af Udførselsgodtgjørelse har været større end i de tilsvarende Maaneder 1875—76. I det første Fjerdingaar af indværende Finantsaar var der en Mindreindtægt af 811,000 Kr. i Sammenligning med 1875—76. I det andet Fjerdingaar fra 1ste Juli til 1ste Oktober var efter den høitærede Ministers Oplysning altsaa de 460,000 Kr. af de 811,000 Kr. bleven dækkede. Det er ganske betydeligt. Der henstaar altsaa til Dækning i 2 Fjerdingaar kun 350,000 Kr. og det er jo Noget,

som ikke tyder paa, at der bliver Udfigt til en Tilbagegang, men som i Virkeligheden indeholder et Legn paa en vis Fremgang, vel ikke saa stor og betydelig Fremgang som i de foregaaende Aar, men dog i Virkeligheden en Fremgang. Men, som sagt, vi, som have stillet den Fordring, at Loldindtægterne skulle nedsettes uden Bederlag eller i alt Fald uden fuldt Bederlag, vi ere ingenlunde gaacde ud fra, at Fremgangen skal vedblive i samme Grad som hidtil. Vi ere kun gaacde ud fra, at der ikke skal indtræde Tilbagegang, og hertil, — det er det, jeg maa hævde —, har der ikke viist sig noget Spor.

Det Lovforslag, som her er forelagt os, gaar ud paa, at Lolden paa visse, i Grunden kun 3 Foræringssgjensstande, skal nedsettes eller ophæves, hvorimod Finantserne skulle have Erstatning ved Forhøjelse af Lolden paa forskjellige andre Artikler. Det vil ses, at dette strider fuldstændigt mod den Grundsatning, som er gjort gjældende fra dette Things Side, nemlig at det er uformødent at give nogen Erstatning for de Loldnedsettelse, som maa anses for paatrængende, ja, at det næsten er en ligefrem Pligt under saa gunstige finantsielle Forhold som de nuværende at lade Skatteyderne slippe billigere end hidtil. Fremdeles har Forslaget ikke nogen Afgang eller Nedsettelse i Beskyttelsen. Det bibeholder paa et Par enkelte Punkter nær, som jeg nærmere skal komme til, fuldstændig den Beskyttelse, der hidtil har været paa de industrielle Gjensstande, og endelig indeholder det paa flere Punkter saadanne Bestemmelser, som blive uheldige derved, at de ere aldeles løsrevne fra den almindelige Loldlov. Den høitærede Regjering kunde, hvis den virkelig havde villet, have viist Snødekommen mod de Onsker, der ere fremsatte fra Folkethingets Side, uden tilfulde at tiltræde dem, og være kommen hertil af forskjellige andre Veie. Den høitærede Minister kunde have fulgt den Ve, at han havde forelagt et Sket til den almindelige Loldlov, hvorved de mangfoldige Forbedringer med Hensyn til Enkelthederne i Loldbestemmelserne, som ikke vedrøre Forhøjelse eller Formindskelse af Loldsatserne i nogen videre Grad, vare blevne indførte og gennemførte, og saa kunde han have overladt til Rigsdagen gennem Finantsloven at foretage de Nedsettelse, som den anser for at være rigtige i Loldlovsforlaget. Naar vi først havde faaet Loldloven bragt i en saadan Form, at den svarede til Nutidens Fordringer, som man kalder det, og naar de forskellige Forbedringer i Loldlovens Form, som nu have været paatænkte i saa lang Tid, vare blevne indførte, saa vilde man uden stor Vanskelighed have kunnet foretaget saadanne Forhøjelse og Nedsettelse, som der her er Tale om, og det var da naturligt, at dette skete gennem Finantsloven. Den høitærede Minister kan jo umulig have Noget derimod. Vi have jo set, at imedens han ifjor forelagde en Besæftningslov som en særlig Lov, saa er han iaar fremkommen med Stykker af den paa Finantsloven og han kan